

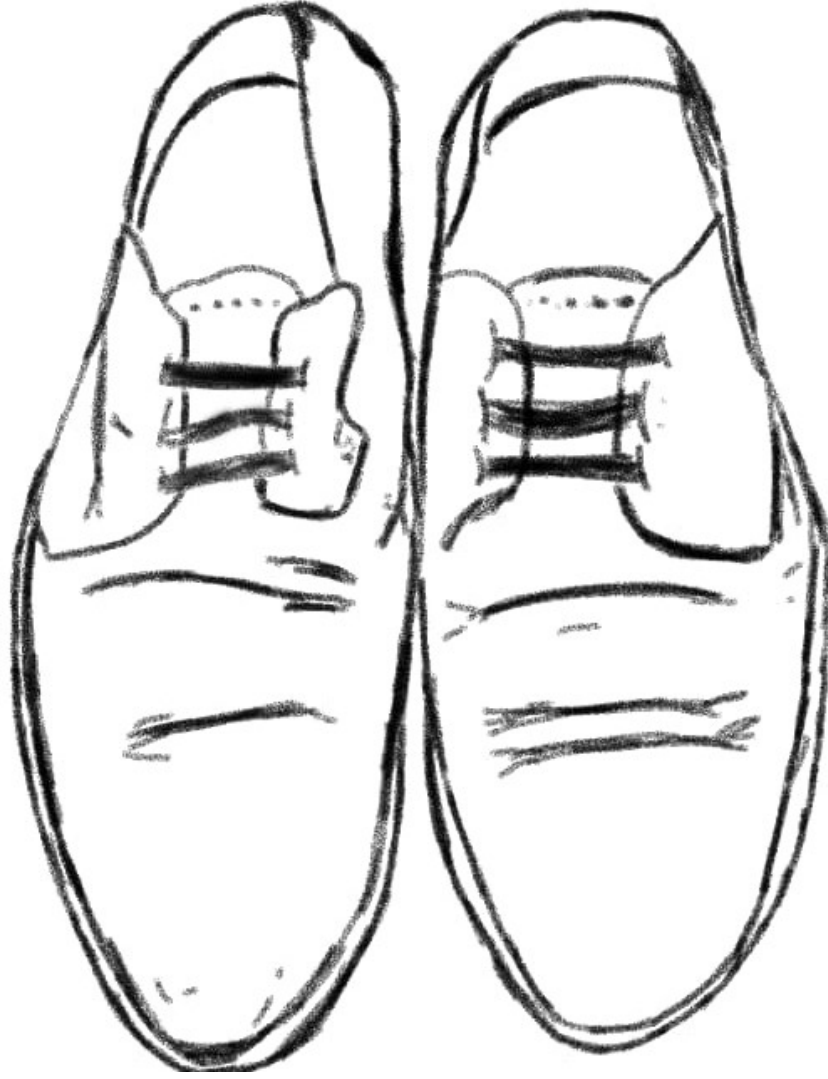
Fikir
Sanat, Edebiyat

03

Ocak 2020
dervaze.dergisi@gmail.com

Simsiyah sayfaların ardındayız *Rengarenk

DERVAZE

SÜKUT;

DÜNYANIN EN UZUN CÜMLESİ...

2020

Editör
Mehmet Emin ÜNLÜ

Dervaze Ekibi

Mustafa ARAN
Yasin Murat KOCABIYIK
Tarık GÜMÜŞ
Muhammed Ali ŞAHİN
Recep HANÇER
Osman Kemal TUNALI
Burak AKYÜZ
Ali Furkan ORÇUN
Sadık GÜN

Sayımıza Renk Katanlar

M. Huzeyfe DEMİR
DİLHUN
Osman ÇELİK
N. Talha YILDIRIM
Hüseyin YILMAZ
Mustafa T. KANİK
Bedirhan SAĞ

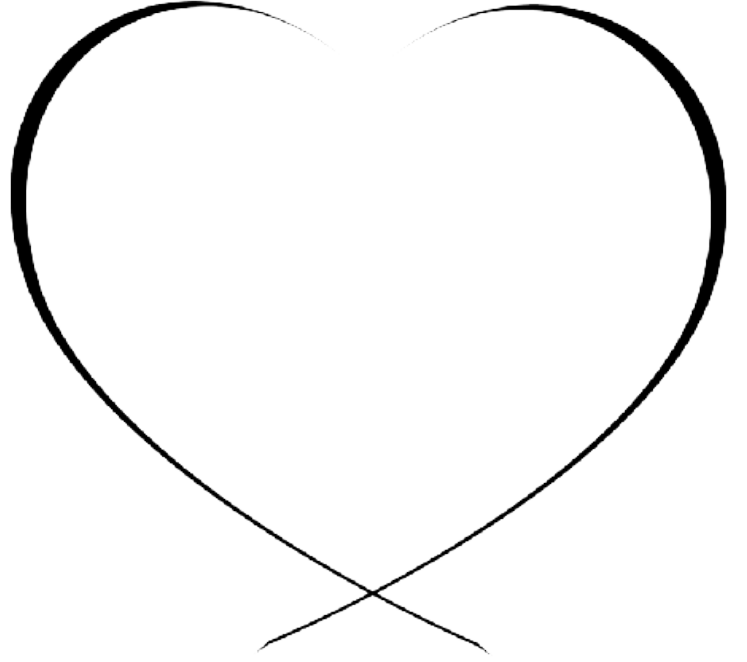
İletişim

E-posta: dervaze.dergisi@gmail.com
İnstagram: @dervazedergi
Tel: 0(553) 697 4407
0(539) 601 1891

ÖNSÖZ YERİNE

Harfleri boş yere harcamayacak kadar çok seviyoruz...

DERVAZE

*dergimizi çay içerken
sadece okumak için kullanın :)

Neler Var?

5 Ne Sen Ne De Ben Biliyorum Aşkı

12-13 Karikatürler

---

6 Bir Direnişin Neferleri

---

14 Yaren De

---

7 Kırık Parmaklıklar

---

15 Böyle Oldu

---

8 Bir Film Şeridi; YAŞAMAK

---

16 Ben Bilmiyorum

---

10 Eksik Bir Şey Mi Var?

---

18 Ağaç Olmak

---

11 Aklını Yitiren Midir Deli?

---

19 Biten Mürekkeğim

Kıyafetlerin Seni Öldürüyor...

Bezos ve Zuckerberg gibi insanların neden hergün aynı kıyafetleri giydiklerini merak ettiniz mi?

Buna karar yorgunluğu denir. Ne kadar çok karar alırsanız kararınız o kadar kötüleşir. Sadece iyi görünmek istemeniz durumunda, belki yüzlerce karar değiştiriyorsunuz. Bu da bir sonraki kararlarınızın kötüleşmesine neden olacak.

sonraki kararlarınızın kötüleşmesine neden olacak.
durumunda, belki yüzlerce karar değiştiriyorsunuz. Bu da bir kararınız o kadar kötüleşir. Sadece iyi görünmek istemeniz Bunun karar yorgunluğu denir. Ne kadar çok karar alırsanızleri giydiklerini merak ettiniz mi?

Bezos ve Zuckerberg gibi insanların neden hergün aynı kıyafet-

Kıyafetlerin Seni Öldürüyor...

ARKA KOLUKTA NEDEN ARABA

TUTAR?

Arkada oturunca ufuk çizgisi görünmüyor. Aracın tutması, iç kulakta hareket algılanırken, gözlerden sabit olduğunuz bilgisinin gelmesi nedeniyle yaşarsınız. Yani arkada otururken beyin aracın hareket ettiğini sanamaz ve böylece vücud dengesi bozulur...

Arkada oturunca ufuk çizgisi görünmüyor. Aracın tutması, iç kulakta hareket algılanırken, gözlerden sabit olduğunuz bilgisinin gelmesi nedeniyle yaşarsınız. Yani arkada otururken beyin aracın hareket ettiğini anlamaz ve böylece vücud dengesi bozulur...

TUTAR?

ARKA KOLUKTA NEDEN ARABA

Ne Sen Ne De Ben Biliyorum Aşkı

Bekliyorum...

Neyi? Kimi? Niye? Ne sen biliyorsun ne de ben.

Adam kurşun yemiş, bir acı hissediyor ama bilmiyor vurulduğunu. Katil bir boşluk hissediyor namlusunda fakat o da bilmiyor kimi, neyle vurduğunu. Adam katille karşılaşılıyor. Hissediyor ondan bir şeyler taşıdığını ama bilmiyor merminin saplı olduğunu. Katil pervasızca dikiyor ona gözlerini. Sanki adamın göz kaçırmalarından bir şeyler ararmış gibi. Bir şeyler yaptığını mı seziyor ki. Kim bilir ne o ne ben.

Bir göz atıyorum. Sırtımda sırt çantası, dolu beynimde ise hiçbir şey. Kalp denen sandığım nerede, ne yaptığını bilemiyorum. Sana gelmeye çalışıyorum herhalde. Fakat neden geldiğimi ne sen ne de ben biliyorum. Sanırım ondan olmuşum. Hani o "seyyah" denen şeyden. Dolaşıyorum bak sana deliler gibi. Ama bundan ne senin ne de benim haberim var.

Arayan bulurmuş bak. Buldum seni sanırım. Tıpkı dünyada cennet misâli bahçeyi bulan seyyah gibi. Bahçeye bir göz atıyorum da anlıyorum aslında meyveler misâli ruhunu daha önceden bulduğumu. Şimdiki bulduğum bahçenin dışıymış meğersem. Lâkin bahçenin dışı bile kupkuru dudaklarımı daha da kurutmaya yetiyormuş. Dudaklarım soyulup kurtulmak istiyor şu seyyahıtan ama var mı ki senin dudaklarının bundan haberi? Boğazımı düğümlüyor-kurutuyor, ayaklarım kaçmak istiyor ama bundan ne senin ne de benim haberim var. Şimdi biraz anlam verebiliyorum sandığım nerelerde dolaştığına.

Ayaklarım kaçırıyor beni başka taraflara. Hani uzay boşluktur derler ya sanırım o kocaman uzay benim içimdeydi o an. Boşluk dedimse arada bir "papatya" diye ses duyuyorum. Yağmur başlıyor. Yine kim ağlıyor ki... Yavaşlıyorum, sendeleyerek yürümeye başlıyorum. Sanırım cenazesi için ağlayan birinin yanındayım. Hani o zaman anlar ya insan acelenin olmadığını, ciddiliği, boşluğu, üzüntüyü. İşte yağmur bana bunu nakşediyor damla damla. Odama geldim. Kendimi tanımıyor muşçasına elliyorum. Bir şeyler yine eksik galiba. Bakıyorum da sol yanım kupkuru gerçekten. Senin ateşinden olsa gerek. Suyla rahatlatmaya çalışıyorum kendimi. Sonra bu satırların başına geçince seni hâyâl ediyorum gözümden ve yine ve yine damağım kuruyor. Birinden duymuştum "en iyi sevgi İstanbul'undur" diye. Çünkü İstanbul boğazı kuruyana dek severmiş sevdiceğini. Sanırım bende bir İstanbul gibi oluyorum artık. Ama bundan ne senin ne de benim haberim var.

BİR DİRENİŞİN NEFERLERİ

...

Konuşmacı slaytta bir fotoğraf yansıttı ve salona dönerek sordu; “Bu duvarın adını bilen var mı?” Salonun neredeyse tamamına yakını “Ağlama duvarı.” dedi. Konuşmacı sağ elinin üst kısmını sol elinin içine iki üç kez vurarak, “Vah bize vâhlar bize.” diye hayıflandı.

Müslümanlar kendi değerlerinden işte böylesi uzaktalar, haliyle kendi kavramlarını da unuttular. Kendi değerlerini Yahudilere ait kavramlarla tanımlar oldular Müslümanlar, kendilerine ait Burak Duvarı’nı, Yahudilerin uyduruk ağlama duvarı sanıyor, dövünebilirsiniz!

...

“Filistinliler de topraklarını Yahudilere sattı !..” İşte bunun ne büyük bir yalan ve ümmeti bölmek, ümmetin farklı unsurlarını birbirine düşürmek için ortaya atılmış bir fesat olduğunu görmek istiyorsanız Kudüs’ gidin, zaten Hz. Rasulullah’da (sav) “Gidin” buyurmuyor mu?

Mesela, Mescid-i Aksa’nın Silsile Kapısı’ndan çıkıp yukarıya doğru yürüdüğünüzde yüz elli metre kadar sonra sola doğru dar bir sokak açılır. O sokağa, yanaklarından aşağı sarkan perçemleri, siyah giysileri, başlarındaki kipaları, sırtlarındaki tallitleri ile gözlerindeki korkulara şahit olacağınız Yahudilerin girip çıktığını göreceksiniz. Burak Duvarı’na açılan bu sokağın tam karşısında Müslüman bir esnafın dükkanı var; içerisi Türk bayraklarıyla süslü. Küçük bir işletme, içinde dokuz on kadar masa var. Yahudiler işte buraya tam 24 milyon dolar ve sonrasında açık çek teklif ettiler. Bu dudak uçuklatan teklife karşı işletme sahibi İmad Ebu Hatice isimli Müslümanın tavrı, bütün Kudüslülerin tavrıdır. Konuyla ilgili basında yer alan haber şöyledir:

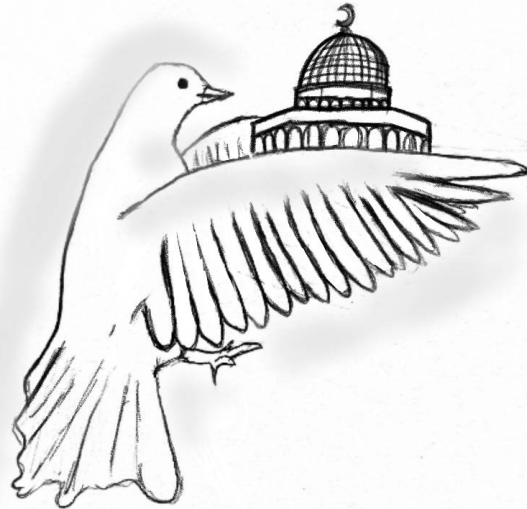
İSRAİLLİ’DEN KUDÜS’TEKİ FİLİSTİNLİ’NİN DÜKKANINA “SERVET” TEKLİFİ

Mescid-i Aksa’ nın Silsile Kapısı’na beş metre, Burak Duvarı’na (Ağlama Duvarı) ise sadece iki buçuk metre mesafedeki tarihi mekanı devretmesi için Filistinli iş yeri sahibine servet teklif edildi.

İşgal altındaki Doğu Kudüs’te Mescid-i Aksa’nın da içinde bulunduğu Eski Şehir bölgesinde yer alan tarihi bakkal dükkanını devretmesi için İsrail’in kendisine önce 24 milyon dolar, daha sonra da açık çek teklif ettiği Filistinli İmad Ebu Hatice ne pahasına olursa olsun burayı terk etmeyeceğini söyledi.

Mescid-i Aksa’nın Silsile Kapısı’na beş metre, Burak Duvarı’na (Ağlama Duvarı) ise sadece iki buçuk metre mesafedeki tarihi mekanı devretmesi için kendisine yapılan baskıları AA muhabirine anlatan Ebu Hatice, İsrail’in adım adım uygulamaya koyduğu Kudüs’ü Yahudileştirme planının en son ve bariz örneğinin kendisi olduğu ifade etti.

“Sokakta işportacılık da yapsam burayı onlara bırakmayacağım”

Kaynak: Kudüs’e Uyanmak-Halis Mutlu

KIRIK PARMAKLIKLAR

Gidiyorum bu şehirden
 Kirli ayaklarımla kaldırımları temizlemeden
 Hiçbir hayvanı sevmeden
 Hiçbir kuşa selam vermeden
 Yalan söylemek zorunda kalmadan
 Ve hiçbir yalana inanmadan
 Gidiyorum
 Selamsız tüm varlıklar
 Vedasız gidiyorum hepinizden
 Gelemediğimden gidiyorum
 Bitmemiş olan hasat zamanında
 Melisa kokuları biterken
 Gidiyorum
 Kütelttim dişlerimi ve kopardım
 Beynimdeki halatlar
 Tendon benzeri, beni buraya bağlayan
 gavur halatı
 Ama çok yıldız döküldü ağzımdan
 Kurtardım kurtulabilenleri
 Diğerlerini de hediye ettim gelecek nesillere
 Gidiyorum
 Belki de bıkmıştım
 Arkası görünmeyen çay bardaklarından
 Ki bunca anıdan yaşanmışlıktan
 Bunun için vazgeçilir mi ya
 Başkaldırım anlaşılmadığı içindir gidişim
 Ve elbette ucuz isyanları görmekten
 Ve elbette ucuz insanları görmekten
 Sürekli ezilen temiz insanların ahını
 Küstahların kan damlatan çenelerini
 Sırt çantama koyup da gidiyorum
 Yere damlayan her kan damlasında
 Bir buz kütlesi eriyor ruhumdan
 Ve ben bağıryorum
 Başarısız, soğuk ve devrimci sesimle
 Bu kaçınıcı hata bu kaçınıcı af
 Eğer utanmıyorsa hedefe giden mızrak
 Biz ne yapabiliriz bu kadar hinlikle başbaşa
 Gidiyorum
 Bazıları Polyushka Polye ile inanıyor
 Bir şeylerin olabileceğine
 Bazıları farketmiyor
 Gittikleri yolun sonunu
 Ve ben yakıyorum
 Yanmaya layık olan her şeyi
 Varsın kimse görmesin
 Ateşin ve yaklaşan günlerin yakıcılığını
 Layık olmadığı halde yananlar
 Ve karanlığın aydınlığında yaşayanlar
 Nasıl olsa gidişime üzülmecek.

BİR FİLM ŞERİDİ; YAŞAMAK

Çağ, çok büyük bir çağ. Bazen kendimi çağın artakalanlarından ya da altta kalanlarından hissedişim yorulduğumun tabiridir belki. Acaba 3 milyar saniyenin gözümün önünden akıp gidişi ya da son demlerini yaşıyor olabilmemin bir kahr-u perişanlığında mıydım? Sonsuzluğu bükecek olmam beni gamdan, gussadan kurtarmıyor. Yolumuz sonuçta ikiye ayrılıyor. Ne tarafa gideceğimizi defteri açtığımızda göreceğiz. Gözümdeki ak yaşların sebebinin kara listede adımı görünce anladım. Günahkarlar mı? Unutkanlar mı? Riyâkarlar mı?

Bir soru kaldı aklımda, bir merak, bir serzeniş. 4,5 milyar yıl ne de çabuk geçti? Ama ben dünyaya hâlâ alışamadım. Yaşamın olgunluğu yoktu belki ama ruhumun yorgunluğunun gayet farkındaydım. Dünyanın bir kutuya sığdığını gördüğüm bu zamanlarda hem bir hiçliğin ruhuma sığmayışını hem de şu emanet bedenimin bir çift gözde kayboluşunu, bir gönülde hiç oluşunu gördüm. Yaralarımı görenlerin tuzla gelişi değil getirenlerin dost oluşu yaktı canımı. Ölümsüzler defterinden adımı sildi ölüm. Daha dün gibiydi, fragmanı izliyordum. Halbuki şimdi son bölüm. Ne de olsa hepimiz ölecek yaştayız. Buluşmam gereken son bir kişi kaldı. O gelmeden önce çabuk gel.

Seni özliyorum...

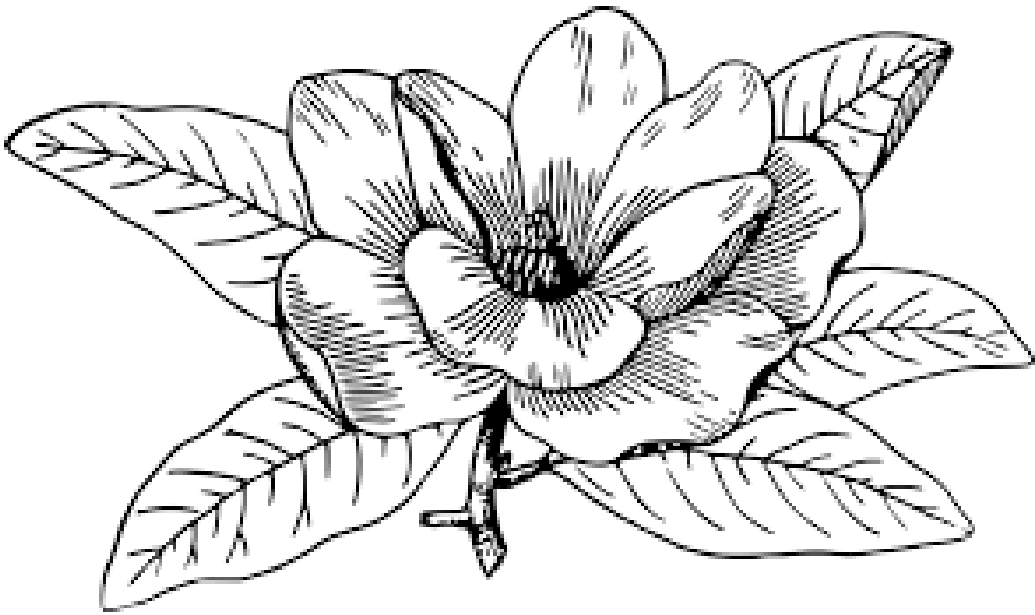

Nâzenin...

*İnce, nazik, zayıf, latif, hoşeda olan, endamlı, nâzende...

*Nâzende sevgilim yâdına düřtüm...

*Aran'ın sevdiceęi gibi Nâzenin...

EKSİK BİR ŞEY Mİ VAR?

Alışkanlık üzere gecenin bir vakti yine nefes alıp veren bedenimin içinde kendimi bulmaya çalışıyorum. Önümde küçük bir şehrin kocaman manzarası. Her baharı almış elimizden gözümüzün önünde. Bir şehir var karşımda, hep onunla karşılaştığım lakin kendi izime rastlayamadığım.

Böyle kendimi bulma çabasına giriştiğim her an kendime hep şu soruyu sorarım. “Eksik bir şey mi var?” Evet var, farkındayım. Bu eksikliği kapatmak için ne yapıyorsun diye sorarsanız, hiçbir şey. Koca bir boşlukta hissediyorum kendimi. Sadece susmak geliyor elimden. Ve kalabalıkların arasında kaybolmak.

Susmanın kalesine sığınıyorum bu gece. Belki de öyle sanıyorum. İçimdeki yangını görmeyen kalmadı sanırım, susuyorum. Dedim ya susmanın kalesine sığınıyorum diye. Konuşmayı bildiğim de söylenemez aslında. Susuyorum işte. Ölümüne susamakla eşdeğermiş gibi sanki. Söyleyemediğim ne varsa boğazıma bir kesik atarak iniyor yüreğime. Susuyorum...

Aşkı tanımlayamadım henüz kendime. Gerçekten aşk nedir? Aşk, mutlu olmak için birine bağlanmak mıdır? Yoksa mutsuzken bile unutmak istememek midir? Menfaati için mi sever insan? Unutacağım demekle unutulur mu veya? Aklım çok karışık bu sıralar. Peki son bir soru. Bu sefer Baharın Turkuaz Esintisi'ne soruyorum. Bir gün olurda okursan bu yazıyı cevaplamadan geçme n'olur...

Beni sessiz de sevebilir misin?

“Kimse menfaatsiz sevmeydi. Yalancı aşkların menfaatiydi mutluluk...”

Aklını Yitiren Midir Deli?

Delirmek, aklını yitirmek, çıldırmak nedir ki bunlar?

Biraz aklın varsa delir kent sensiz de çalkalanır diyor İsmet Özel. “Zekilerle” uğraşmak istemiyor mu acaba?

Bence de insan delirmeli, delirtilmeli. Çünkü öyle bir duruma geldik ki çalışkan arıların ve zekilerin işi zor. Oo! Sabah kalkacak uykulu ve ciddi bir şekilde, etrafına bakınmadan bilmem kaç defa geçtiği ve yıl boyunca geçeceği o yolda yürüyecek, araca falan binecek, işe-okula gidecek. Ama beş dakika durup o içini karartan sabahın ne kadar güzel olduğunu izleyip düşünmeyecek. Veya bu sabaha da sapaşğlam çıkabildiğine şükretmeyecek. Hem niye böyle bir şey yapsın ki. O akıllı bir insan, geç kalmak istemez. Ayrıca etrafta “saçma” hareketler yaparak ilerleyip belki mahşere kadar görmeyeceği insanın kendisi hakkında kötü düşünmesini istemez. Sahi ya siz hiç yürürken falan “saçma” hareketler yapar mısınız? Mesela birinin yanından geçerken dönerek sıyrılr mısınız? Böyle yolda yürürken sanki çok sevindirici bir haber almış gibi oradan oraya atlaya zıplaya yürür müsünüz? İşte biz hayatı böyle dolu dolu yaşayan, o kadar stresin arasında, stresin yolunda kendini eğlendiren o insanlara bakıp “Deli mi ne?” diyoruz. Halbuki onlar deliliği keşfetmiş akıllılardır. Hayatın bu denli koşturmacasında kendilerini eğlendirebilen delilerdir. Bence sizde delirin. Heykellerle falan eğlendirin kendinizi.

Oturun bir yere, milyar yıldır var olan ayı izleyin. İlla kederlenmenize gerek yok, sadece bakın, hayal edin ve harekete geçin. Kafanızı kaldırın. Korkmayın siz durdunuz, delirdiniz diye kentte kaos olmaz. Takın kulaklığı kulağınıza, takmayın insanların dediklerine, kaptırın kendinizi müziğin ritmine. Yollarda dans edin özgürce. Başkalarının sizi saçma hareketler yapıp delirdiğinizi takmayın. Asıl deli onlardır. Yaşamasını bilmeyen, sistemin çarklarıdır onlar. Gezin, bakın, izleyin. Şehre bir elbise seçin mesela. Rengi sarı mı olsun beyaz mı? (Bence sarı) Gezmek, delirmek için illa sevgilinizden ayrılmanıza gerek yok. Delir! Ha aşkta adamı delirtir. Yani en azından öyledir. Daha o mecnun seviyesindeki delirmeye geledim. Yani kısaca kardeşim delirmek senin bildiğin gibi öyle ne dediğini bilmeyip boş boş dolaşmak değildir. Dolu dolu hayatına dışarıdan avuç avuç şeker getirip daha da doldurmaktır. Öyle yani abi. Delirin, sıkmayın canınızı, hayat su gibi her zaman her yerde akar, durduramazsın. Zaten bahsettiğimizde suyu durdurmak değil ki, suyun akışına nasıl katıldığımızdır. Yani taş gibi suyun içinde yavaş yavaş ilerlemek mi? Yoksa değişik görümlü bir balık olup oradan oraya atlamak mı? Haydin kalın sağlıcakla. Aslında hissettiklerimi yazıya döküp daha çok kelime yazmak isterdim ama olmuyor. Ne yaparsın :)

Mizahi değil

İlk 3 yıl eğitim Sonraki 20 yıl eğitim

İzahi köşe

YAREN DE

Bahtına ve rıhtıma sokuluyor etine kara bir
 Grev gibi batan vapurlar
 Habersiz dalmaktadır o dünyasına 21. yüzyılın
 Sırtını dönerek ünyeye banaza harrana
 Yürüyor başı dik gözü pek
 Gözleri avrupa

At elini kavra sımsıkı tut
 Ve beş sıyr saçlarından der o
 Sen beni sıyr
 Aştan anadoludan
 Yazgısı çıkmaz ve dönmez olandan

Halkın ağrıyan yanıdır o
 Kordona vurup pire gibi sekerken vapurlar
 Anası aklına gelir birden
 Memleketin rüzgarı
 İskambiller, okey salonları
 Ebesinin lüks lambası ve likör

Of İstanbul der
 Boynuna sürtünen meltem benim
 Koynuma sokulan acımı ondur
 Benden yeşeren ezikliğimi ve gençliğimi al

Damı kana bulandı güneşin
 Beni kurtarma
 Karnıma taş basma
 Doyur ve koşuştur der sessizce

Ezilir o utancın uçkurunda
 Sıkı giyinip halka karışan hep odur
 Dişini sıkır
 Dişini biler
 Onunla aşkı sıyrır etinden
 Toparlar kendini imbizler halka
 İmbizler
 İmbizler
 Boğazda akan su
 Benim

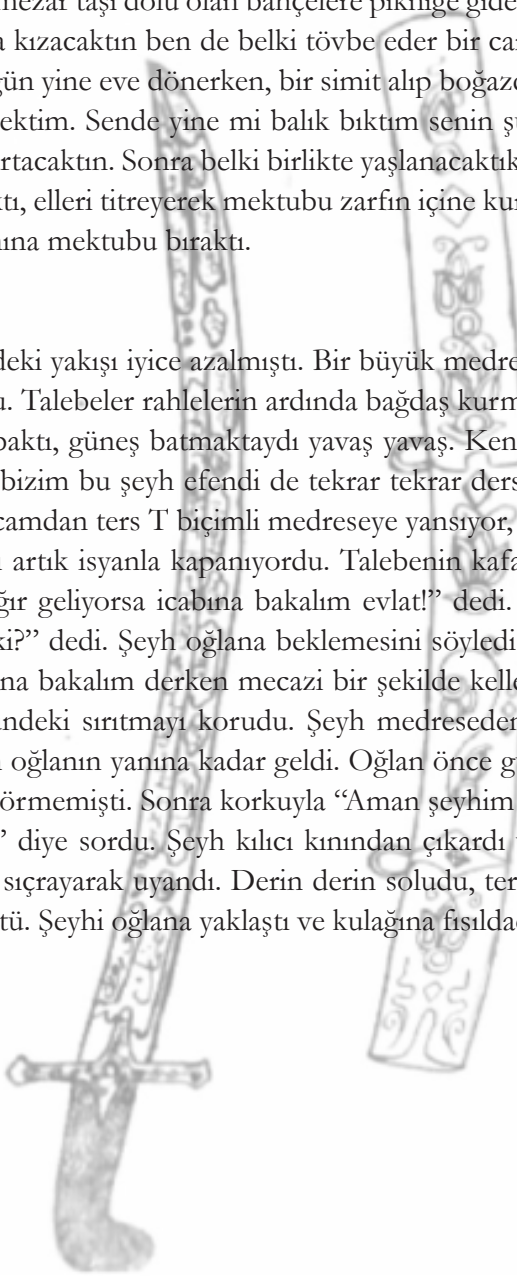

BÖYLE OLDU

“Halbuki böyle olmamalıydı, diye yazdı mektuba genç adam. Halbuki böyle olmamalıydı. 1960 lar-da olmalıydık. Ben fötrümü giymeli ve parliament mavisini üzerime geçirmeliydim. Sonra kedilerimiz olmalıydı, saksılarda ekili çiçeklerimiz, hatta komşunun çiçeklerine de bakmalıydık. Fatih’te bir evimiz olmalıydı. Ahşap, yangına müsait yüreklerin tutuşmasında bile ortalığı harap eden bir ev, iki katlı. Hoş bir girişi olan bahçe kapısı, içeri girdikten sonra bizi karşılayacak olan çocuklarımız kadar neşe verecekti insana. Beyaz, bembeyaz gıcırdayan belki de sırf bu gıcırtdan kavga edebileceğimiz bir kapı. Sonra ara sıra şimdi mezar taşı dolu olan bahçelere pikniğe gidecektik çoluk çocuk. Ben arada demlenecektim sen de bana kızacaktın ben de belki tövbe eder bir camiye kapanırdım. Sonra ben memuriyetten sıkıldığım bir gün yine eve dönerken, bir simit alıp boğazda yürürken canım balık çekecekti, iki kilo alıp eve getirecektim. Sende yine mi balık bıktım senin şu balık sevginden, diyip öfleye püfleye balığı ayıklayıp kızartacaktın. Sonra belki birlikte yaşlanacaktık” yazdı oğlan ve gözünden yaşlar mektuba mühür gibi aktı, elleri titreyerek mektubu zarfın içine kurumuş bir gül yaprağı ile koydu. Ve kızın mezar taşının yanına mektubu bıraktı.

İkinci vakti olmuş güneşin tendeki yakışı iyice azalmıştı. Bir büyük medresenin ücra odasında bir şeyh ile 6 talebe derse koyulmuştu. Talebeler rahlelerin ardında bağdaş kurmuş ikili şekilde dizilmişlerdi. Talebenin bir tanesi dışarı baktı, güneş batmaktaydı yavaş yavaş. Kendi içinden “Yahu güneş bile elini yavaş yavaş işten çeker, bizim bu şeyh efendi de tekrar tekrar ders işler.” Günişliğinin son huzmeleri kubbenin tepesindeki camdan ters T biçimli medreseye yansıyor, içeriyi sükûnetle dolduruyordu. Talebenin göz kapakları artık isyanla kapanıyordu. Talebenin kafası rahleye doğru düştü. Şeyh efendi talebesine “Kafan ağır geliyorsa icabına bakalım evlat!” dedi. Oğlan kafasını kaldırdı “Aman şeyhim ne yapabilirsiniz ki?” dedi. Şeyh oğlana beklemesini söyledi ve hışımla medreseden dışarı çıktı. Oğlan düşündü, icabına bakalım derken mecazi bir şekilde kelleni alırım gibisinden bir şaka yaptı herhâlde diyerek yüzündeki sırtımayı korudu. Şeyh medreseden içeri elinde büyük bir kılıçla girdi ve tek kelam etmeden oğlanın yanına kadar geldi. Oğlan önce gülmüştü ama şeyh efendinin gözlerini hiç böyle hışımlı görmemişti. Sonra korkuyla “Aman şeyhim ne hata işledik kalbinizi mi kırdık ruhunuzu mu incittik?” diye sordu. Şeyh kılıcı kınından çıkardı ve tek hamlede oğlanın boynuna indirdi. Oğlan yerinden sıçrayarak uyandı. Derin derin soludu, ter içerisindeydi. Rahlesini devirmiş arkadaşlarını güldürmüştü. Şeyhi oğlana yaklaştı ve kulağına fısıldadı “Asr’a yemin olsun ki insan hüsrandır.”

BEN BİLMİYORUM

Bilmek; bir şeyi anlamış veya öğrenmiş olmak. Peki siz hiç ben bilmiyorum ve benzeri cümleleri duyuyor musunuz? Kimse artık bir şeyi bilmediğini kabullenmiyor çünkü cahil gibi bir sıfatı kendisine yakıştıramıyor. Dikkat ederseniz kişi ayrıntılarını tam anlamıyla bilmediği konular hakkında daha çok konuşur. Kimsenin kendisinden daha bilgili olduğunu, bilgisiz olduğu konularda kendisinden daha bilgili bir kişiye danışılması gerektiğini söylemez. Bu durum yanlış bilginin yaygınlaşmasına sebep olur.

Bir maharetimiz daha vardır ki; o da her türlü mevzuyu en alakasız şekilde dahi olsa çözmektir. Özellikle siyasi ya da devlete ait mevzu ve sorunlar hakkında her şeyi iki dakikada hallederiz. Sonra o kişiyi, bu söylemleri bir kenara bırakıp onun inandığı değerler uğruna ya da bu minvaldeki sorunlar hakkında ne yaptığını sorduğumuzda “Ben ne yapabilirim ki?” yanıtı ile karşılaşırız. Anlarız ki bu kişi ne yapacağını daha kendisi bilmezken, başka kişilere her konu hakkında ne yapılması gerektiğini söyler. Bu kendisinin akli olmadığı halde başka insanlara akıl dağıtan kişiye benzer. İşte 50 yıllık meseleyi bir anda kendi dimağında çözen bu insan, kendi meselesini çözemez. Kendi meselesini çözemeyince 50 yıllık meseleyi çözemeyen idarecilere, insanlara suç atar. Bilmez ki değiştirmek istediği onca iş ya da gidişatını değiştirmek istediği onca sorun ancak kendi değişimiyledir. Eğer insan kendisi değişmezse hiç kimseden değişmesini isteyemez. Zaten hiç kimse de o eğri gördüğünü doğrultmaya çalışmadıkça değişmez.

A

**EDEB YA
HU!**

AĞAÇ OLMAK

Ağaç olmak bir erdemdir aslında.

Ağaçlar bize önce devrimci olmayı öğretir! Yanlızlığa, korkuya, kedere karşı devrimi.

Aynı zamanda nasıl vefalı olacağımızı gösterir bize. Toprağa bağlı kalarak gökyüzüne ulaşmaya çalışır ve bunu yaparken aynı zamanda etrafını da unutmaz.

(Ağaçlar aynı zamanda bize politikayı öğretir. Ağaçlar yeraltının krallarıdır ama gökyüzünde kendilerini zayıf varlıklar olarak gösterirler. Örneklendirmek gerekirse insanın yakın çevresine karşı farklı bir tutum sergilerken dış çevreye başka bir tutum sergilemesi gibidir. Ağaçlar toprağın güçlenmesini sağlar, kökleri ile toprağa karşı sevgi bağı gösterirken kendini güçlendirir.) Ve insan ağacın bu özelliğini şu şekilde kendine entegre etmelidir. İç dünyası yani aslında var olduğu çevreye karşı sevgi ile bağlanıp hem kendini hem çevresini güçlendirmelidir. Dış çevreye karşı ise kişinin kendi karakterine bağlıdır. İster çınar gibi kanaat getiren ister kavak gibi ihtişamlı, ister portakal ağacı gibi sırdaş ve yardımsever...

Eğer gündeğmadan önceki alacakaranlıkta, ağaçlık bir bölgeye giderseniz, ağaçların saf zikrini hissedersiniz; saf zikir koşulsuzca zikir demektir, sadece zikretmektir. İnsanların zikri sana az gelir ve zikretmek için ağaçların yanına gidersen, nitekim bu zikir sadece gündeğumunda olur.

Ağaçlar belirli bir disipline sahiptirler ve bu hayran kalınması gereken bir harekettir. Hareketlerini belirli bir nizama göre yaparlar ve bundan asla şaşmazlar. Kendi dünyalarının kralları oldukları için rutin olaylar onlara göre bir zayıflık değildir. İnsan olarak bunu kendimize endekslememizin en kolay yolu “Ben insanım, ağaçtan ya da başka bir varlıktan örnek almam.” dememektir. Zaten bunu demeyi bıraktığın an onlara hayran olmaya başlarsın. Ve onları örnek alırsın.

Kısacası insan kendine bir duruş edinmek istiyorsa örnek olarak ağaçları almalıdır. Çünkü ağaçlar duruş için tüm meziyetlere sahiptir.

BİTEN MÜREKKEBİM

Karanlıktayım...

Evet burası çok karanlık. Bakmaya çalışsam bir şey göremediğim; dinlediğimde ise derinden gelen belli belirsiz sesler duyduğum karanlık bir mahzen burası.

Kapı açılıyor ve nedense maraton koşusuna hazırlanıyormuş gibi hissediyorum kendimi. Kulaklarıma hızlı olmam gerektiği, kazanmam gerektiği fısıldanıyor.

Kapı açılıyor ve yavaş yavaş karanlıktan eser kalmıyor.

Açıyorum gözlerimi gün ağarırken. Derin derin nefesler alıyorum. Dağılan bulutların arasından parlayan Güneş içimi ısıtıyor, karanlıktan eser bırakmıyordu. Aman Allah'ım yoksa bu bir tehdit miydi?

Tüm bu düşünceler zihnimi kurcalarken bir ses işitiyorum derinlerden. Tüm ihtişamıyla bir ses, daha önce duymadığım ama bidaha duymak için can atacağıma emin olduğum bir ses...

Kalkıyorum yerimden herkes bana gülüyor, bir anlam veremiyorum ve içimde "Ben nereye geldim?" soruları dolaşiyor. Hala gülüyorlar. İnsanlara bakıyorum, bu garipliği anlamaya çalışıyorum. Güneş biraz daha ilerliyor biraz daha ısıtıyordu.

Derken vakit geçiyor, anlaşılabiliyorum artık ve anlaşabildikçe daha iyi tanıma fırsatı buluyorum onları.

Dağlara, ovalara, denizlere, kuşlara, bitkilere, evrene, tarihlere, şehirlere, limanlara, iskelelere, çarşılara, kitaplara ve insanlara bakıyorum. Evet evet bunlara aşınayım. Artık ne ben onlara yabancıyım ne de onlar bana. Aniden kafamı kaldırıyor semaya bakıyorum. Güneş daha da ilerliyor!

Artık farkındayım. Yavaş yavaş hatırlıyor, karanlığı yaşıyordum kapıların açıldığı zamanı, Güneşi ilk gördüğüm anı, kulaklarıma fısıldananları, maratonu ve o muhteşem sesi anımsıyordum. (Ne de çabuk unutmuşum öyle!)

Evet maratonun, çok koştumam gerektiğinin, kazanmam gerektiğinin bilincindeyim. Bunun için çaba sarf ediyorum, emek harcıyorum, bunu kazanmam gerek biliyorum. Ve semaya bakıyorum. Güneş en tepeye gelmiş başımda dikiliyor, beni ihtar ediyor!

Ve ben yazıyorum, Güneş'i gördüğümünden beri yazıyorum, sayfamı doldurmaya gayret ediyorum. Cipi cip ter damlalarım da bana eşlik ediyor, hep birlikte yazıyoruz. Acele etmem gerek biliyorum. Artık öğlenin gölgeleri uzuyor. Son satırlarımı yazdığımı farkındayım. Mürekkeğim azalıyor. Bitirememekten korkuyorum sayfamı. Gölge uzuyor... Mürekkeğim bitiyor ve mürekkeğim biterken anlıyorum aslında mürekkeğim kadar olduğumu!

Artık gitme vakti geliyor. Güneş de yavaş yavaş yok oluyor zaten. Ve ben yine o muhteşem sesi duyuyorum. "Allah-u Ekber, Allah-u Ekber" Bu kadar erken beklemiyordum.

Sizce
“Edeb” ?

Nursi T. Yıldırım

Edep; bazen yüzün kızarmasıdır, bazen de yüreğinde bir sızı oluşması. Kardeştir aslında haya ile. Birisi yoksa diğeri manasız kalır.

Varoluş gayesinin fiil planındaki zahir sırrı... İnsan olmanın özü, yarınlar bırakılan gerçek büyük miras, güzellikle edinilen yegane ruh...

Mustafa T. Kanık

Bedrihan Sağ

Edep bir toplumu oluşturan en önemli kavramdır. Bir cami yıkılsa tekrar inşası kolaydır ancak edep yıkılırsa tekrar inşası mümkün değildir...

Edeb, insanı diğer varlıklardan ayıran ve insanı insan yapan en yüce değerdir.

Hüseyin Yılmaz

EFSANENİN DOĞUŞU

Başarı nasıl elde edilir?

Hırsla, azimle ya da geçmişte yaşanan bir olayla mı? Hayır başarı tek sebeple değil birden çok sebeple ortaya çıkar. Yılmadan çalışarak, yapmak istediklerinden ödün vererek ve en önemlisi hedeflerinden vazgeçmeyip efsane olmayı amaçlayarak, başarmak için önce başaracağı-mıza inanarak...

Duygu yüklü sahneleri ve zaman zaman adrenalini salgılatan patlamalarıyla büyük bir keyif almanızı sağlayan film aynı zamanda asla pes etmemeyi iliklerinize kadar işletiyor. O zaman buyrun Efsanın Doğuşu'na...

“Olay ne kadar sert vurabildiğinle değil, ne kadar sert darbe alıp devam edebildiğinle ilgili!”

Osman ÇELİK

Bi'izle

Bi'oku

GÜZELLİK UYKUSU

Şiir insanlara farklı pencereler açan ve kendi hayatınızdan mutlaka izler bulabileceğiniz nadide yazılardır. Şiire bambaşka pencerelerden bakmanızı sağlayacak bambaşka tarzıyla hayatının ve tecrübelerinin imbiğinden damıtılmış bu yazılarla kendinizi bambaşka alemlerde seyrederken bulacaksınız. 2008 yılında yılın şairi seçilen İbrahim Tenekeci alanında kendini maddi ve manevi şekilde ispatlamıştır. Güzellik uykusu kitabıyla da sizi güzel uykulara ve güzel rüyalara davet ediyorum. Bu kitapta sadece uykunuz değil uyanışınız da muhteşem olacak...

Muhammed Ali ŞAHİN

DERVAZE
Dergi

21

BÜRO:

İmaret Mah. 130 Sk. No: 16/A-KARAMAN

Tel :0338 213 03 85 - 213 50 40

Fax: 0338 213 03 85

ÇİMENTO

KİREÇ

BİMS

TUĞLA

ALÇI

DEMİR

HAZIR BETON

www.caglayanyapi.com

bilgi@caglayanyapi.com

BY-LAND

**Xiaomi Bayiisi Olarak Teknoloji Adına
Aklınıza Gelebilecek Tüm Xiaomi Ürünlerini
Bayiimizden Alabilir Ve Gönül Rahatlığıyla
Kullanabilirsiniz.**

İsmet Paşa Caddesi : (0338)213 10 60